

L'ascens d'un postfeixista

Gianfranco Fini pot constituir-se com l'home fort de la coalició de dretes Pol de la Llibertat. Un Berlusconi en hores baixes seria la seua primera víctima.

Fa només dos anys quan es va disputar l'alcaldia de Roma, era pràcticament un desconegut, fins i tot per a molts italians. Ara, davant la convocatòria electoral del 21 d'abril és ja un valor consolidat.

Va heretar un partit minoritari i marcat pel llegat d'un home tan recalitrant com Giorgio Almirante, amic dels ultradretans Blas Pinar i Jean-Marie Le Pen amb els quals compartia somnis de grandesa imperials i racistes. A l'ombra d'Almirante, el jove Gianfranco Fini va sorgir per fer de l'única força política tradicional italiana no implicada en la corrupció de *tangentòpoli*, però molt marcada per la feixuga herència del passat, un partit nou. L'etiqueta de feixista se la va treure ja en el congrés del 19 de gener de l'any passat, quan el Moviment Social Italià es va dissoldre per donar pas a l'Aliança Nacional. Aquest pas va ser necessari no sols per buscar una nova imatge a la formació política (normalment un 5% dels vots i un 14% en el comicis del 1994) sinó perquè Fini estava convençut de la necessitat de convertir el partit-coalició en una futura força de govern.

L'entrada per primera vegada des de la Segona Guerra Mundial de ministres vinculats d'alguna manera a la tradició feixista en el govern Berlusconi arran de la victòria electoral, a més de provocar un escàndol internacional de gran magnitud, va propiciar aquesta necessitat (estratègica?) de canvi.

Deixant de banda la nostàlgia, la rancúnia i la marginalitat, Gianfranco Fini, ha construït en molt poc temps una força que ha acabat essent per a molts italians una bona alternativa. Amb brillantor, seriositat, prudència, audiència i sobretot gests, que han arribat a la ciutadania, Fini s'ha erigit com un líder indiscutible que pot arrabassar a un Berlusconi en hores baixes el paper dirigent de la coalició de dretes anomenada Pol de la Llibertat.

L'últim gest de Fini, la setmana passada, va ser anunciar que a la primavera

peregrinarà al camp de concentració d'Auschwitz. La comunitat jueva italiana ha saludat aquesta proposta com "un fet positiu", però també ha recordat que cal ser prudents davant la imatge de transformació dels "ex-neo o post-feixistes".

És corrent als actes d'Aliança Nacional veure gent gran i jove fent la salutació amb el braç alçat, són molts els locals on hi ha retrats i busts de Benito Mussolini, i fins i tot en una festa celebrada recentment a Milà pel partit es venien encara publicacions que neguen l'existència de l'holocaust i els camps d'extermini nazis.

Tot plegat fa dubtar a molts d'Aliança Nacional, però es fa difícil per als rivals de Fini utilitzar el passat com un arma

electoral. De fet ningú no ho practica, conscient que la majoria de l'electorat, el votí o no, està convençut de la regeneració positiva feta per Fini.

Només l'anunci recentment fet de la participació de l'actual cap del govern Lamberto Dini en les eleccions de l'abril ha aconseguit rebaixar les expectatives del vot per Aliança Nacional i els aliats del centre-dreta.

La decisió de Dini, que ha tingut al parlament el suport del centre-esquerra, d'integrar la nova formació liberal que pretén fundar en la coalició que lideren els ex-comunistes, anomenada "L'Oli-vo", ha desfermat tot tipus d'acusacions i insults per part de Berlusconi i el seu, fins ara, fidel aliat Gianfranco Fini.

Fini i Berlusconi han definit de *pinochio* (mentider) Dini que segons diuen els havia assegurat que no seria candidat.

L'efecte de l'entrada de Dini —un del homes més grisos però més ben considerats per l'electorat— en la coalició de centre-esquerra ha fet canviar moltes coses en qüestió de poques hores.

El partit de Fini, que aspirava a ser, potser, el més votat freqüentment amb els ex-comunistes del PDS, perd força.

Els últims sondejos pronostiquen que amb Dini, la coalició L'Oli-vo guanyaria els comicis i podria acabar governant.

Però a Itàlia les coses van de pressa i la figura de Fini, al marge de si s'ha de creure o no la seva conversió a la democràcia, pot deparar encara moltes sorpreses.

Vicenç Lozano

Gianfranco Fini. La majoria de l'electorat creu en la seua conversió a la democràcia.